

Fins sempre Ramon

Al meu fill Marc sempre li ha agradat el futbol, tenia un anyet i ja xutava a l'hora que aprenia a caminar. En Marc és un nen que no acostuma a expressar els seus sentiments. Quan fa dos anys en Marc es va apuntar al Cabrera, en Ramon l'entrenava i des del primer dia, vaig veure que aquest home tenia alguna cosa especial envers als nens i al futbol.

L'any següent en Ramon va continuar entrenant l'equip d'en Marc. En Marc en saber-ho estava especialment content, content de continuar amb el seu equip sí, però sobre tot content de tenir a en Ramon d'entrenador.

Aquest any en Marc ja no juga amb la major part dels que van ser els seus companys durant dues temporades, ja que per la seva edat, ha pujat de categoria. En saber-ho, després del primer entrenament d'aquesta temporada, mentre es dutxava a casa, en Marc, sense dir res, va trencar a plorar. Li vaig preguntar perquè plorava i ell em va contestar: Vull tornar al prebenjamí amb els meus amics. Jo li vaig explicar que això no era possible ja que per la seva edat tenia que ser benjamí i li vaig posar com a exemple els cursos escolars. Ho va entendre perfectament però, quan realment em va deixar fora de joc va ser quan em va dir: d'acord però, m'entrenarà el Ramon?.

Ahir tornàvem a casa en cotxe després del partit que els benjamins van jugar contra el Júpiter quan en Marc em va dir que el Ramon s'havia mort. Li vaig preguntar com ho sabia i em va dir que li havien dit uns nens. Es va quedar molt pensatiu mirant per la finestra i amb els ulls brillants, no va plorar, però durant un temps no va voler jugar ni estar amb ningú.

Fins sempre Ramon.

Ramon Avila